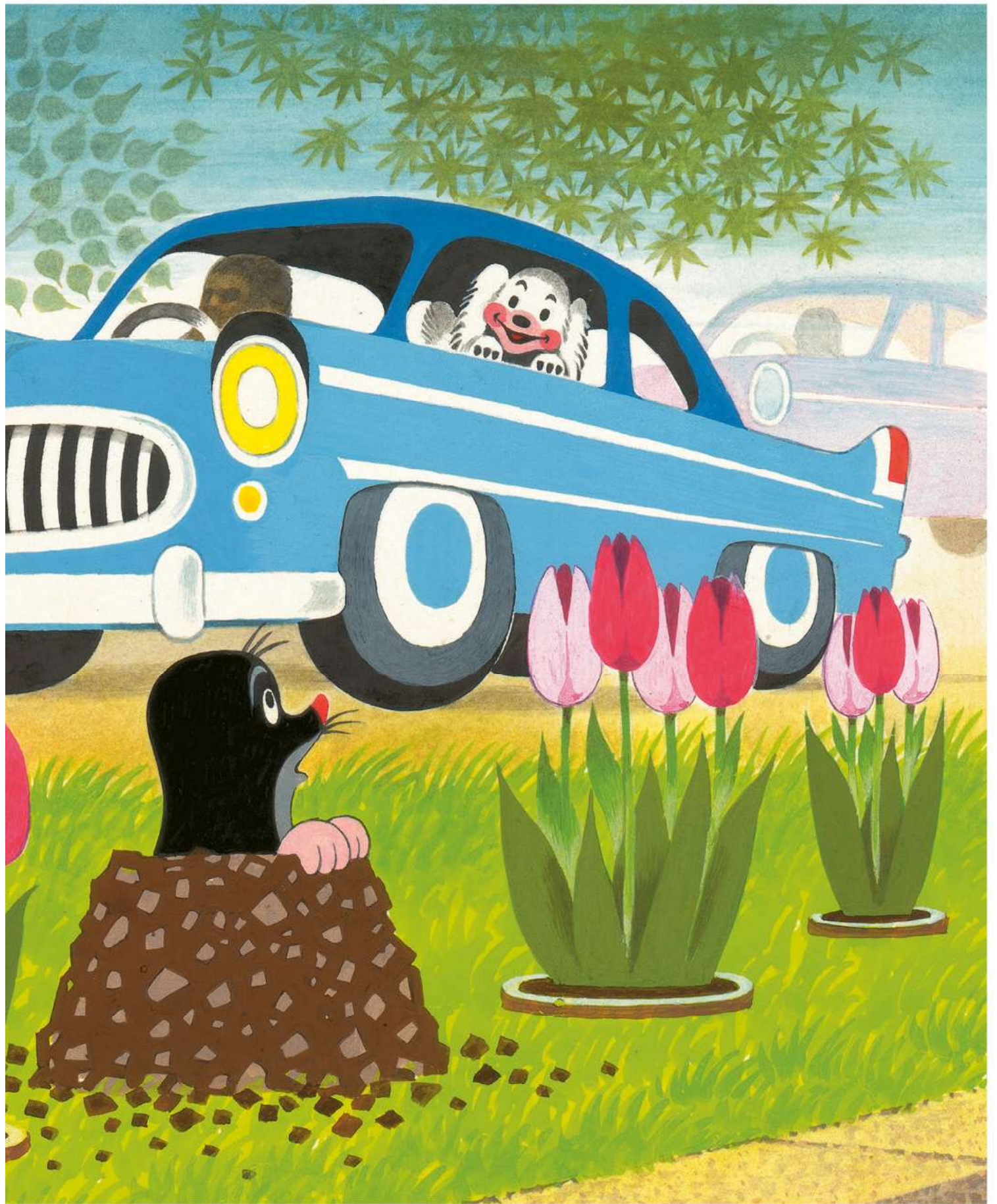

Ia să vedem acum cine s-a jucat aici pe iarbă? Oare cine a scârmat și a săpat pe aici, cine a făcut această moviliță? Niște copii sau un cățel? Mi se pare că această moviliță e vie. Crește și tot crește, devenind din ce în ce mai mare. Mașinile trec pe lângă ea fără s-o observe. Mașini! Ce să te aștepti din partea lor? Sunt veșnic pe fugă și doar n-o să oprească lângă o moviliță. Ia fiți atenți un pic, imediat vom afla ce se întâmplă în iarbă. Iată! Din moviliță răsare un căpșor care se uită în jur. Bine ai venit în oraș, Cârțițel! Să te uiți cu mare atenție în jur. „Mamă, mamă, ce mașină frumoasă!“ se bucură Cârțițel. „Chiar o fi a cățelului? Căteii merg cu mașina, ce chestie!“ Așa miracole nu a văzut în veci vreo cârțiță. Cum ar putea? Cârțițele trăiesc pe câmpuri și în poieni.

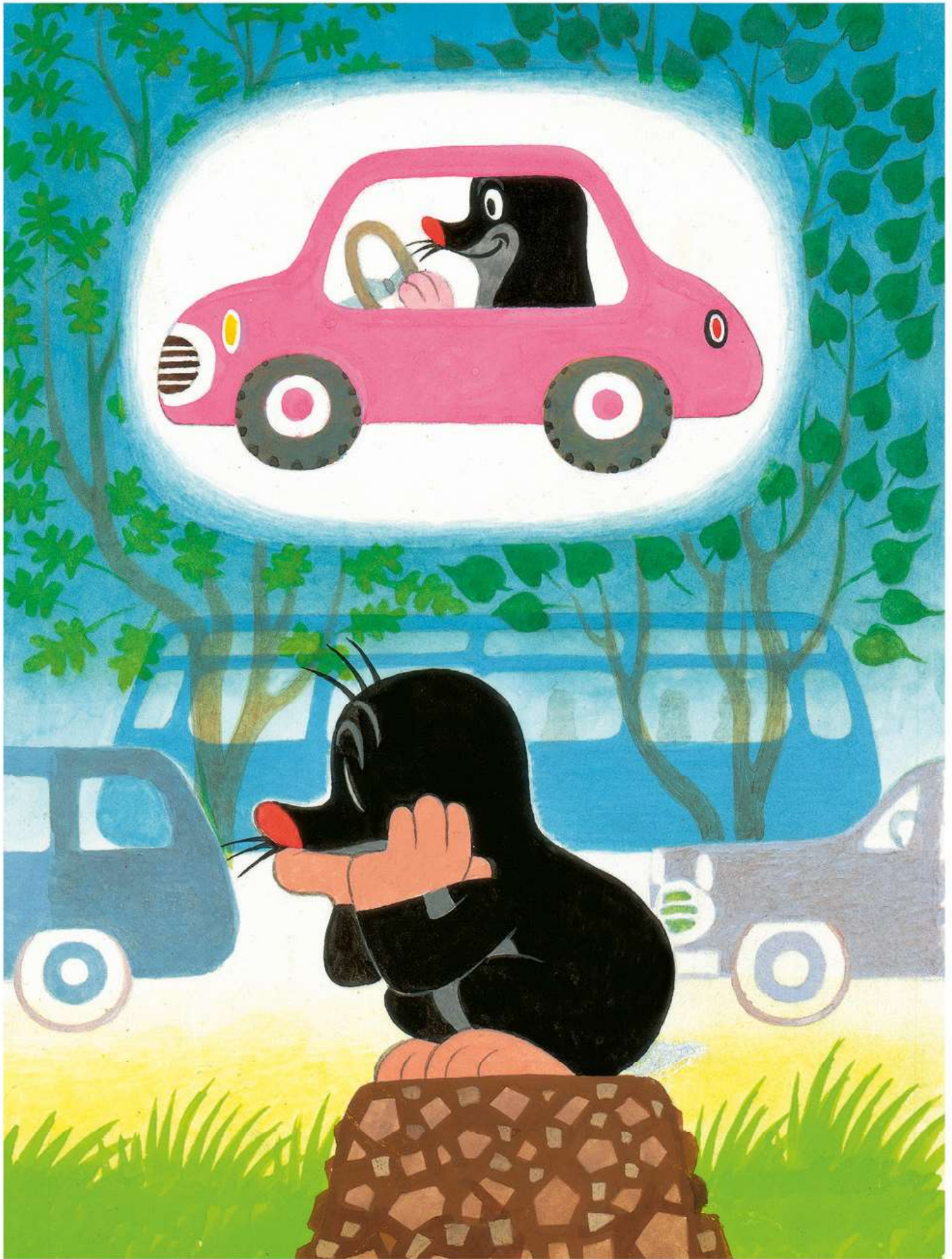

„O, ce n-aș da să am și eu așa o mașinuță!
Dacă niște căței pot să meargă cu mașina, de
ce nu ar putea și cârțițele? Ah, oare ce mașină
mi-aș alege? Roșie, verde sau albastră? Sau
una galbenă? M-aș mulțumi și cu una mică,
micuță – trebuie doar să meargă. Aș învârti
volanul și mașina ar scoate niște zumzete
vesele. Iar eu, dacă aș avea chef, aș și claxona.
O, ce n-aș da să am și eu așa o mașinuță!“

Vai, ce dezordine e pe aici! Oare în acest loc se construiesc mașinile? Ba nu, doar se repară. Cârtițel se uită și mormăie: „Nu știam că mașinile sunt făcute din bucăți. Dacă aș avea bucățelele potrivite, mi-aș construi singur o mașină. Imediat ar fi gata! Știu să fac tuneluri sub pământ și movilițe frumoase în iarbă, de ce n-aș putea să construiesc o mașină?”

